

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο Σαρδού.

ΛΣΤ'.

Τελειώνουμε σήμερα το δεύτερο μέρος των «Απομνημονευμάτων» της Σάρας Μπερνάρ, με την περιγραφή της αποδιάβασής της στη Χάρη, κατά την επιστροφή της απ' τη μεγάλη περιδεία της στην Αμερική :

«Επ' τέλους — συνεχίζει η μεγάλη καλλιτέχνης— ενώ όλα τα Βατοράκια, που αποτελούσαν την τιμητική μας συνοδεία, σφύριζαν δαμνοκαμένα, το έπεροκεάνειό μας άγκυροβόλησε μέσα στο λιμάνι...

Υπήρχαν εκεί συγκεντρωμένοι περισσότερες από είκοσι χιλιάδες ανθρώπους, οι οποίοι, διακρίνοντας τη σιλουέτα μου επάνω στη γέφυρα, ξέσπασαν σ' ένα ατέλειο :

— Ζήτω η Σάρα Μπερνάρ !

Εγώ τ' ελγα χαμένα πειά...

Ποτέ μου δεν περίμενα μιά τέτοια υποδοχή !... Μιά τέτοια άποθέωσι...

«Εμαθα μάλιστα, ότι ειδικά τραίνα είχαν φτάσει απ' τ' Παρίσι, ξεχειλωμένα από κόσμο, που είχε έρθει μόνο και μόνο για να με χαιρετήσει στην επιστροφή μου και να μου εκδηλώσει την αγάπη του.

Σας έπαναλαμβάνω, ότι τ' ελγα χάσει. Κάθε τόσο έξεταζα το σφηνικό μου και ταμπάκιον, για να βεβαιωθώ ότι ήμουν Ξύπνια κ' ότι δεν έβλεπα όνειρο...

Τό μέρος της προνομίας, μπρός στο όποιο είχε σταθεί τό πλοίο μας, ήταν στρογγυλό με βελουδένια χαλιά, για να πατήσω επάνω σ' αυτά και ή μάντα της πόλεως έβαιζε πρὸς τμητήν μου διάφορα έμβατήρια.

Χαιρολογώντας απ' την ευτυχία μου, κατέβηκα απ' τό πλοίο κ' άρχισα να προχωρώ μέρ' από ένα διπλό φράχτη που τόν σχημάτιζαν ή χιλιάδες εκείνες τού πλήθους.

Η γυναίκες μου έσπेलαν φιλήματα, οι νέοι κ' έπαιρμιούσαν μ' ένθουσιασμό και οι θαλασσανοί της Χάρης μου προσέφεραν άνθοδέσμες.

Πιο πέρα, σ' ένα ύψιστεγο, φτιαγμένο για την περίσταση, με περίμεναν ή Άρχές της πόλεως κ' όλοι οι φημισμένοι ναυαγοσώσται της Χάρης, με τό σπῆδος τους γεμάτο από τιμητικά μετάλλια.

Ο πρόεδρος τους κ. Γκροζό, μου άπῆλθυσε την άκόλουθη προσφώνηση :

— Κυρία, έχω την τιμήν να σας παρουσιάσω μερικά μέλη της Έταρείας των Ναυαγοσωστών της Χάρης, τ' όποια ήλθαν για να σας εύχθουν τό : «Καλώς ώρισωτε !...» Ηόθαμε επίσης για να σας συγχαροίμε για την άπέραντη έπιτυχία, την όποια σημείωσατε παντού, όπου περάσατε κατά τό τολμηρό ταξείδι σας.... Έχετε αποκτήσει πειά και σπ'ά δύο ήμισφαίρια μιά άπέραντη δημοτικότητα, μιά άφθαστη καλλιτεχνική δόξα και τό ύπεροχο ταλέντο σας, ένομένο με τό προσωπικά σας θέλητρο, έβεβαίωσε τούς Ξένους, ότι ή Γαλλία παραμένει πάντοτε ή πατρίδα της τέχνης και ή κοίτηδα της χάριτος και της όμορφιάς, κτλ. κτλ.

Η άπάντησής μου στην ένθουσιώδη αυτή προσφώνηση, ήταν — όπως μου έλεαν — άρκετά εύγλωπτη. Μά τό βέβαιον είνε πὸς ήμουν τόσο συγκινημένη, ώστε δεν ήξερα τί έλεγα.

Έξωσα, από πολλή ώρα πειά, μέσα σ' έναν ύπερορεθισμό συγκινήσεων, ή όποιες διαδεχόντου-

σαν ή μιά την άλλη. Δεν ελγα φάει άπολύτως τίποτε, δεν ελγα κοιμηθεί καθόλου... Τό μυαλό μου ήταν πλημμυρισμένο απ' την άνάμνησι χιλιάδων γεγονότων, τ' όποια μου είχαν συμβεί κατά τό διάστημα τού ταξείδιού μου στην Αμερική και τ' όποια έτρεπε να διηγηθώ σ' αυτούς που με περισοίχιζαν μέσα σ' δυό ώρες...

Μά εκείνο που δεν περίμενα καθόλου, ήταν ή άποθεωτική αυτή υποδοχή... Ναι, δεν την περίμενα καθόλου έπειτα απ' τ' άδυμνη λόγια, με τ' όποια είχαν σχολιάσει την άναχώρησή μου μερικές έφημερίδες, ή όποιες, εκτός αυτού, φρόντιζαν να διαστρέφουν συστηματικά την αλήθεια σε κάθε τι που με άφορούσε...

Τό ίδιο βράδυ, έδωσα στη Χάρη μιά παράστασι ύπέρ τού ταμείου της Έταρείας των Ναυαγοσωστών... Έπαιξα για πρώτη φορά στη Γαλλία την «Κυρία με τ' ά Καμελιάς». Όπως δέ με βεβαίωσαν όσα παρακολούθησαν την παράστασή μου αυτή, έδωσα εκείνο τό βράδυ όλην μου την τέχνη...

Πέρασα τη νύχτα μου στο κτήμα μου της Σαιντ—Αντρές και την άλλη μέρα τό πρού έφυγα για τό Παρίσι.

Άλλη άποθέωσις με περίμενε εκεί στο σιδηροδρομικό σταθμό... Μου χρεάστησαν τρεις διόκληρες ώρες για να κατορθώσω να φτάσω στο μέγαρό μου της όδοϋ Βιλλιέ, μέσα από τό πλήθος που είχε άλλοφρονήσει από ένθουσιασμό...

Τό ίδιο απόγευμα δέχτηκα τόν Βικτωριανό Σαρδού, για ν' άκούσω την άνάγνωσι τού ύπεροχου έργου του «Φαίδωρα», τό όποιο είχε γράψει έπίτηδες για μένα.

«Ω ! τί μεγάλος καλλιτέχνης που ήταν ! Τί ύπεροχος ήθοποιός ! Τί θεός συγγραφέας !...

Μου διάβασε διόκληρον τό έργο του, χωρίς να πάρη άνάπα, παίζοντας συγγόνους όλους τούς ρόλους του. Έτσι μου ύπεδείκνυε σάν τόν καλύτερο διδάσκαλο πὸς έτρεπε να τό παίζω...

— Α ! φώναξα μετά την άνάγνωσι, Ευχαριστώ, άγαπημένε μου μάιτο, για τόν ωραίο ρόλο που μου δώσατε... Και σ' εσ έυχαριστώ άκόμα για τό ωραίο μάθημα που μου κάνατε...

Όλη τη νύχτα μου την πέρασα χωρίς να κοιμηθώ, γιατί ήθελα να ιδώ μέσα σ'ά σκοτάδια τό μικρό όκείνο άσπρο, τό άστρο μου, από όποιο ελγα τόση έμπιστοσύνη... Τό είδα τέλος κατά τ' ά χαράματα κ' άποκοιμήθηκα με τη σκέψη, ότι μιά καινούργια χρονολογία άρχισε για μένα.

Τό καλλιτεχνικό μου ταξείδι στην Αμερική βάσταξε έφτά μήνες. Έπισκέφθηκα, κατά τό διάστημα τού, πενήντα πόλεις κ' έδωσα έκαστον πενήντα έξη παραστάσεις με τ' άκόλουθα έργα :

«Κυρία με τ' ά Καμελιάς» 65 παραστάσεις, «Φρού-Φρού» 41 παραστάσεις, «Άδριανή Λεκουβέρ» 17, «Εργάνης» 14, «Σφιγξ» 7, «Φαίδωρα» 6, «Ξένη» 3 και «Ποιηγήματα Γεωργίας» 3.

Τό γενικό σύνολον των εισπραξέων ήταν 2.667.000 φράγκα, δηλαδή μέσος όρος κατά παράστασιν 17.100 φράγκα.

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Τελιώνω εδώ τόν δεύτερο τόμο των «Απομνημονευμάτων» μου, γιατί μιά νέα περίοδος της ζωής μου άρχίζει τώρα...

Πρὸ όλίγων άκόμα μηνών έφυγα απ' τη «Γαλλική Κομωδία», έφυγα από τό Παρίσι, από τη Γαλλία, από την οικογένειά μου, από τούς φίλους μου...

Λογάριαζα να κάνω ένα τρελλό ταξείδι, ανάμεσα από τ' ά βουνά, τ' ά θάλασσες, τό διάστημα...

«Οκ ! από τ' ά Έκανα πράγματα... Και κ' τόρα που ξαναγράφω κάπως γαληνεμένη...

Ό τρομερός ήμπερσαόριος μου Ζόρρετ, έδάμασε τόν έξωπραγματικό άνυπότακτο χαρακτήρα μου με

Η Σάρα Μπερνάρ στο «Διαβάτη» τού Κοππέ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟ- ΡΙΟΓΡΑΦΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΟΥΣΤ Η Παρισινή άριστοκρατία, τ' ά Παριζιάνικα σαλόνια, τ' ά φιλολογικά κέντρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI DE REGNIER

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΦΟΝΦΡΕΝΤ

ΑΙ, δὲν δὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἐπίσκεψί μου στὸ μελαγχολικὸ πύργο τοῦ Φονφρέντ. Ἄπ' τῆ στιγμῆ ποὺ πάτησα στὸ μεγάλο του πύργο, μιά βαθεῖα μελαγχολία βάρυνε τὴν καρδιά μου...

Ἄφου ἐπισκεφθῆκαμε ὅλα τὰ διαμερίσματα, ὁ Λεμπρὸν εἶπε στὸ φύλακα: — Καὶ τώρα, μπάριμα-Μονσώ, πάμε νὰ μᾶς δεῖξεις καὶ τὴν αἰθουσα τῶν θεατρικῶν παραστάσεων...

Ἡ αἰθουσα τῶν παραστάσεων τοῦ πύργου ἦταν ὀμοιοτάτη, στυλ Λουδοβίκου 15ου, μὲ πολυτελῆ θεωρεῖα καὶ χρυσοστόλιστους πολυελαίους. Ἡ αἰθουσα τῆς σκηνῆς ἦταν ὀλόκληρη κεντημένη μὲ λουλούδια. Ἐκεῖνο ποὺ ἀδικούσε ὅμως ὅλο αὐτὸ τὸν στολισμὸ, ἦταν ὁ ἀδύνατος φωτισμὸς, ποὺ ἐπιχρῶτοσε ἐκεῖ μέσα, δίνοντας σ' ὅλα τὰ πράγματα μιά ὄμην φανταστικῆς.

Ἐξαφνα, ἕνας ἐλαφρὸς κρότος τράβηξε τὴν προσοχή μου. Ἡ αἰθουσα ἀνοίξε σιγά-σιγά καὶ φάνηκε ἡ σκηνή, ποὺ παρίστανε ἕνα δάσος. Ἀντίκρισα τότε ἕνα θέαμα ποὺ μὲ κατατρόμαξε. Ἀπάνω στὰ σανίδια τῆς σκηνῆς ἦσαν ξεκαλωμένα δύο ἀνθρώπινα πτώματα! Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ φορούσε κοστούμι Κολομπίνας καὶ τὸ ἄλλο ἦταν ντυμένο σὰν Ἄρλεκινος. Ὁ Ἄρλεκινὸς ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὴν Κολομπίνα κ' ἀποτελοῦσαν ἕτσι ἕνα τραγικὸ σύμπλεγμα. Ἡ ταραχή μου ἦταν μεγάλη, μὰ μὲ καθυστάθισε ἄμεσως ὁ ἐπισκέπτης τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐξήγησε πῶς τὰ πτώματα ποὺ ἔβλεπα δὲν ἦσαν παρὰ δύο κούκλες κολλῆλες, σὲ φυσικὸ μέγεθος...

Ὅταν, ὅσοτε ἀπὸ λίγη ὥρα, βγήκαμε ἀπ' τὸν πύργο, ὁ φίλος μου, ποὺ ἤξερε ὅλη τὴν τραγικὴ ἱστορία τοῦ πύργου, ἄρχισε νὰ μοῦ τὴ διηγείται:

— Πρὶν ἀποτραβηχτεῖ σ' αὐτὸ τὸν ἐρημικὸ πύργο, ὁ μαρκήσιος Μαρβουαζέν ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς κομψότερους καὶ πλουσιώτερους ἱππότες τῆς ἐποχῆς του καὶ θὰ μπορούσε νὰ πάρη λαμπρὰ θέσεις στὴ βασιλικὴ ἀυλὴ, ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε σ' αὐτὸ ὁ δύστροπος κ' ὀξύθυμος γαρκατῆρας του. Πολλὲς φορὲς εἶχε προσκαλέσει γι' ἀσήμαντες ἀφορμὲς σὲ μονομαχία διάφορους εὐγενεῖς. Σὲ δὴν ἀπ' τὶς μονομαχίες αὐτὲς εἶχε ξεκαλωσεὶ νεκροὺς τοὺς ἀντιπάλους του, μὲ μιά σφαῖρα στὴν καρδιά.

Στὰ νεῖατα του ὁ μαρκήσιος εἶχε σπουδάσει στὴ Γερμανία τὶς ἀπόψεις ἐπιστημῆς κ' εἶχε ἀπὸ τότε ἐπιδοθεῖ στὴ μαγεία καὶ στὴν ἀλχημεία. Διατηρούσε χημικὸ ἐργαστήριον, ἐκτὸς τοῦ πύργου, καὶ στὸ Παρίσι. Τὸ θάρος του κ' ἡ δῖνα τῶν ἀνακαλύψεων τὸν εἶχαν σπρώ-

τὴν ἀδυσώπητη καὶ σκληρὴ λογικὴ του...

Ἐταί, μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς λίγους μῆνες, ὠρίμασα διανοητικῶς κ' ἔνοιωσα ποῖα εἶνε πραγματικῶς τὰ καθήκοντά μου.

Ἡ ζωὴ μου, τὴν ὁποία ἄλλοτε φανταζόμουν τόσο σύντομη, μοῦ φαίνεται τώρα πολὺ-πολὺ μεγάλη κ' αὐτὸ μοῦ δίνει μιά μεγάλη χαρὰ, γιὰτὶ σκέφτομαι πῶς θάχουν ἀπογοητευθεῖ οἱ ἐχθροί μου, οἱ ὁποῖοι περιμέναν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ πεθάνω...

Ἀποφάσισα νὰ ζῆσω καὶ θὰ ζῆσω... Ἀποφάσισα νὰ γίνω στὸ μέλλον ἡ μεγάλη καλλιτέχνις ποὺ εὐχόμουν πάντοτε νὰ εἶμαι, — καὶ θὰ γίνω... ΤΕΛΟΣ

Ξεὶ πολλὲς φορὲς σὲ πειράματα ἐπικίνδυνα. Μιά μέρα, ὅταν ἦταν ἀκόμα στὸ Παρίσι, ἀπάνω σ' ἕνα του πειράματα, ἕνα δοχεῖο ἔσκασε ἀπ' τὴ δύνατὴ γιὰτὶ καὶ τὰ κομμάτια του τὸν πληγώσαν σοβαρὰ στὴ σπονδυλικὴ στήλη, κάνοντας ἔτσι νὰ παραλύσουν ἐντελῶς τὰ πόδια του. Τότε ὁ μαρκήσιος ἐγκατέλειψε κειὰ τὸ Παρίσι κ' ἐγκαταστάθηκε στὸν πύργο τοῦ Φονφρέντ.

Ἐξῆς ἐκεῖ πολλὰ χρόνια ὀλομόναχος, ἐμπνέοντας τὸ φόβο στοὺς χωριῶτες, ποὺ τὸν βλέπανε, μακροντιμένο πάντα, νὰ γυρίζῃ στὸ μεγάλο πύργο τοῦ πύργου, μέσα σ' ἕνα μικρὸ ἀμαξάκι ποὺ τὸ τραβοῦσανε δύο τράγοι μὲ μακρὰ γένεια σὰν Σατανάδες! Ἐξαφνα ὁ γείτονας τοῦ μαρκησίου ἐμαθὰν μιά μέρα μὲ κατάκληξι, ὅτι ὁ κ. Μαρβουαζέν ἐπιζοῦσε νὰ παντρευτῆ τὴ δεσποινίδα ντὲ Κλερσὺ. Ἐνα γένο καὶ ὀμορφρ κορίτσι, ποὺ ἀγνωστο γιὰτὶ, εἶχε δεχτῆ νὰ πῆλ καὶ νὰ κλειστῆ μαζὺ του στὸν σκυθρωπὸ πύργο του. Ὅλοι κειὰ ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε κατορθώσει νὰ μαγεύῃ τὴ δύστυχισμένη νέα, ποὺ δὲν ἤξερε, χωρὶς ἄλλο, τί ζωὴ θὰ περνούσε διπλα στὸν ὑπόχονδρο καὶ τυραννικὸ αὐτὸ σῦγγρο.

Μόλις ὅμως ἡ δεσποινὴ ντὲ Κλερσὺ ἐγκαταστάθηκε στὸν πύργο τοῦ Φονφρέντ, ὅλα ἐκεῖ μέσα ἀλλάξαν. Ὁ ἀζονώνητος ὧς τώρα μαρκήσιος ἄρχισε γὰ σχετίζεται μὲ τοὺς γείτονες του καὶ νὰ διοργάνωνῃ διαρκῶς κινήγια, χοροὺς καὶ πλουσα σημεῖα. Ἡ ψυχὴ τῶν αὐτῶν τῶν διασκεδάσεων ἦταν πάντα ἡ ὀμορφρ περιγροδόσινα, ποὺ περιποιόταν ἐγγενεῖκὰ ὅλους τῆς τοὺς καλεσμένους, χωρὶς ὅστόσο νὰ δεῖχνῃ ἰδιαίτερη προτίμησι σὲ κανένα ἀπ' αὐτοὺς.

Ἐταί εἶχαν τὰ πράγματα ὧς τὴν ἡμέρα ποὺ πρωτοῖλε στὸν πύργο ὁ κόμης ντὲ Ζιρονέ, συγγενὴς μακροντῆ τοῦ μαρκησίου. Μόλις ὁ κόμης γνώρισε τὴ μαρκησία, ἀισθάνθηκε γι' αὐτὴν τρελλὸ, παράφορο ἔρωτα. Καὶ μὲ μῆρα ποὺ βρισκόntonταν στὸ πύργο, γονάτισε καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸ ἀισθημά του. Ἡ μαρκησία ἀνταποκρίθηκε σ' αὐτὸ μὲ τὸ ἴδιο πάθος.

Ὁ μαρκήσιος, εἶτε γιὰτὶ δὲν κατάλαβε τὶς σχέσεις του, εἶτε γιὰτὶ εἶχε τρυφὴ ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα του, ἄφανε τοὺς δύο ἐρωτευμένους νὰ συναντῶνται ἐλευθέρω σὲ κάθε εὐκαιρία ποὺ τοὺς παρουσιαζότανε.

Μιά μέρα ἡ μαρκησία πρότεινε στὸν ἄντρα τῆς νὰ δάσουνε στὸν πύργο μιά θεατρικὴ παράστασι, μὲ ἡθοποιούς ἐρασιτέχνες. Στὸ ἔργο ποὺ θὰ παζότανε, ὑπάρχονε δύο ρόλοι ἐρωτευμένων. τοῦ Ἄρλεκίνου καὶ τῆς Κολομπίνας, ποὺ ἔκανε ὄλους τοὺς θεατῆς, καὶ πρῶτον ἀπ' ὄλους τὸν μαρκησιὸν, νὰ τοὺς γελοιοποιήσουν κ' ἐνθουσιασμο. Ὅταν ὅμως μετὰ τὴν παράστασι πέρασαν οἱ προσκεκλημένοι στὴ σάλα τοῦ φαγητοῦ, τοὺ κάκου περιμέναν νὰ φανθοῦν ἡ Κολομπίνα κ' ὁ Ἄρλεκινος. Ἀνυσχῶντας ἐπὶ τέλος γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ ἀπῆ, ἄρχισον νὰ ψάχνουνε παντοῦ γιὰ νὰ τοὺς βροῦν. Μπῆχαν, τέλος, καὶ στὸ δωμάτιο τῆς μαρκησίας, ὅπου βρῆκαν τὰ κοστούμια ποὺ φορούσαν στὴν παράστασι κ' ἕνα μικρὸ σημεῖωμα, μὲ τὸ ὁποῖο εἰδοποιούσαν τὸν μαρκησιὸ Μαρβουαζέν ὅτι ἀγαπιόντανε κ' ὅτι φεύγανε γιὰ νὰ ζῆσουνε κειὰ ἀχώριστοι παντοτεινά.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐφάνηκε νὰ συγγιῆθηκε καθόλου ἀπ' αὐτὸ τὸ σκάνδαλο, ὅτε κ' ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ ξαναβρῆ τοὺς δύο φρυάδες. Ἐλείψε μονάχα λίγες μέρες στὸ Παρίσι καὶ ξαναγύρισε ὕστερω στὸν πύργο, φέρνοντας μαζὺ του, μέσα σὲ δύο κιβώτια μεγάλα, ὅμοια μὲ φρέτρα, δύο κοῦκλες σὲ φυσικὸ μέγεθος, ὅμοιες ἐντελῶς στὸ πρόσωπο μὲ τὴ μαρκησία καὶ τὸν ἐρωστὴ τῆς. Ἀφοῦ ἔντυσε τὶς δύο αὐτὲς κοῦκλες μὲ τὰ ρούχα ποὺ φορούσανε στὸ ρόλο τους οἱ δύο ἐρωτευμένοι, τὶς ἔστησε ὕστερω ἀπάνω στὴ σκηνὴ καὶ φύτεψε ἀπὸ μὴ σφαῖρα στὴν καρδιά τῆς καθεμιάς!...

Ὁ Λεμπρὸν τῆξε τὴ στάχτη τῆς πλάσ του καὶ συνέμισε: — Ἀδὲς ἡ κοῦκλες εἶνε ἐκεῖνες ποὺ εἶδαμε προὸ ὀλίγου... Ἄκουσε ὅμως καὶ τὸ παράξενο ἀπ' ὅλα: Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ὁ μαρκησιὸς πυροβολούσε τὶς κοῦκλες, σὲ μιά λίμνη τῆς Ἐλβετίας μερικὸι φρυάδες βρῆκανε μὲ βάρκα ποὺ πλανιόταν ἀκαθέρωνητὴ στὸ πέλαγος. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ βάρκα βρισκόntonταν σκοτωμένοι, μὲ μιά σφαῖρα στὴν καρδιά, ὁ κόμης ντὲ Ζιρονέ κ' ἡ μαρκησία ντὲ Μαρβουαζέν!... Ποῖος τοὺς ὀνόμασε; Μέσα στὴ βάρκα δὲν βρέθηκε κανένα ἀπλο!... Τί εἶχε συμβεῖ;... Ἐρχον ἄραγε ἀυτοκτονήσει μόνον τοὺς γιὰ λόγους ἄγνοστος;... Ἐρχονε δολοφονηθεῖ ἀπὸ ἀνθρώπους ἴσως τοῦ μαρκησίου;... Ἡ μῆ- γαντες εἶχαν πέσει θύματα καμμιᾶς ἀπὸ τὶς μυστηριώδεις ἐκείνες μαγ- γαντες, ποὺ ἀναφέρονε τὸ διάφορα μεσαιωνικὰ μαγικὰ βιβλία;... Ἄν συνεβῆ τὸ τελευταῖο, τότε ἡ δύο αὐτὲς κούκλες εἶχαν ἀλλοτε κάποια σχέση, κάποιο μαγικὸ καὶ μυστηριώδη σύνδεσμο μὲ τὰ πρό- σωπα ποὺ παριστάνονε. Ὅσο γιὰ τὸν μαρκησιὸν, πέθανε ἐπιτ' ἀπὸ λί- γα χρόνια. Τὸν βρῆκανε νεκρὸν ἀπὸ συμφορῆσι, μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ- μαυρο, μέσα στὸ ἀμαξάκι ποὺ τὸ τραβοῦσαν οἱ δύο γενάτοι διαβολικοὶ τράγοι!...

Ὁ κόμης γονάτισε καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸ ἀισθημά του.